

kan vide, hvorvidt Prisniveauet og dermed hele Levefoden i vort Land vil bevæge sig op eller ned i en nærmere Tid, medens omvendt Spørgsmaalet i Løbet af kort Tid vil klare sig, saa man i hvert Fald kan faa nogen Forestilling om, i hvilken Retning Prisniveauet bevæger sig. Det ligger ogsaa i selve Flertallets og den ærede Ordførers Motivering, at faste Grænser er af det onde, og at Fastsættelsen af Indtægtsgrænser, navnlig faste Indtægtsgrænser, paa ingen mulig Maade er den rationelle og retfærdige Løsning.

Jeg har ikke deltaget i noget Tilbud om at forandre Beregningen af Statstilskuddet, altsaa at gaa ned fra 40—55—70 til de 40—50 og 60 Øre, som Flertallet foreslaar, fordi jeg saa længe som muligt vil værne om de københavnske Sygekasser. Jeg mener, at naar man vedtager Flertallets Forslag, er det en Forringelse af Sygekasseinstitutionen. Samtidig med, at man i øvrigt fra alle Sider er enig om at paalægge Sygekasserne større Byrder til Barselhjælp, Hjælp til Ophold paa Tuberkulosehospitalet, Sanatorier o. s. v., forringer man Statsbidraget for de københavnske Sygekasser. Derved vil man meget let komme til at stille disse Sygekasser overfor den Nødvendighed at maatte forhøje Medlemsbidraget og kommer altsaa til at modvirke det, som vi alle netop vilde medvirke til, at saa mange af de ubemidlede som muligt kunde faa Adgang til Sygekasserne. At skruer Medlemsbidraget op er sandelig ikke Vejen til at aabne Sygekasserne for et større Antal ubemidlede, og det store og vanskelige Problem, der har ligget for os, har netop været det paa en eller anden Maade at faa endnu flere ubemidlede ind i Sygekasserne. Men gør vi det, som Flertallet her foreslaar, er det uimodsigeligt, at vi fører en Politik, der rimeligvis vil tvinge de københavnske Sygekasser til at forhøje deres Medlemskontingent, i alt Fald vil stille dem overfor Muligheden deraf, og det er ikke Vejen til at gøre Sygekasseinstitutionen mere udbredt, end den er nu. Men selv om Flertallet af rent finansielle Hensyn — og disse har jo under den nuværende Situation deres store Berettigelse — mener at burde fastholde sit Forslag, vil der dog, som sagt, maaske kunne samles Enighed — ogsaa jeg vil kunne gaa med dertil —, hvis Flertallet kunde vælge en Løsning, der saa nøje som muligt faldt sammen med det, vi har foreslaaet under Nr. 1, en Løsning, der skiller os af med de faste Grænser, navnlig af med de faste

Indtægtsgrænser, og endelig paa effektiv Maade sørger for, at den Revision, hvis Nødvendighed vi alle erkender, sker hvert femte Aar.

Bramsen: Under denne Sags første Behandling udtalte jeg min Glæde over, at der i Regeringsforslaget var faste Grænser for Retten til at optages i en anerkendt Sygekasse. Jeg udtalte tillige, at selv om man kunde glæde sig deraf, vilde der altid være nogen Betænkelse ved at anvende disse Grænser lige efter Tallet. Jeg kan derfor give Flertallet under Nr. 2 min Tilslutning til den Maade, hvorpaa det har affattet § 6, nemlig saaledes, at disse Indtægts- og Formuegrænser „som Regel“ skal være gældende. Der er altsaa en Ventil; der kan i visse Tilfælde gøres Undtagelser. Jeg tror, at de Indtægtsgrænser, der er satte, nogenlunde vil passe til Forholdene, som de nu er, og nogenlunde gøre Ret og Skel til alle Sider. Jeg er ligeledes glad over, at det Skel, der var sat, af 600 Kr., for at man kunde blive staaende i en anerkendt Sygekasse, er slettet, og at der er Mulighed for, at vedkommende, der maaske har betalt i mange Aar, og hvis Indtægt eller Formue nu er kommet op over Grænsen, ikke behøver at gaa ud af Sygekassen, men kan blive staaende med et lidt forhøjet Bidrag, der i det mindste maa svare til, hvad Stat og Kommune før har givet. Der kan ikke begaas nogen Uret derved. Sygekasserne er efter Ordlyden af § 6 ikke lavede for de velstillede, men for de ubemidlede af Arbejderklassen og andre med dem i økonomisk Henseende ligestillede. Den Bemærkning, at man vil tage fra de ubemidlede ved at sætte Grænser, kan derfor ikke med Rette opretholdes. Mindretallet under Nr. 1 har foreslaaet, at man i Stedet for at fastslaa faste Grænser skulde lave et raadgivende Nævn, der skulde sætte disse Grænser. Det forekommer mig dog heldigst, at det bliver lavet af Rigsdagen. Det vil sikkert blive meget ubehageligt for en Minister at skulle forsvare overfor Rigsdagen, hvad han gaar med til efter et saadant Nævns Raad.

Jeg udtalte ved første Behandling min Glæde over, at kronisk syge kunde komme med i Sygekasserne, og jeg maa beklage, at det nu ikke længer kan finde Sted, idet Bestemmelsen om, at de kronisk syge kunde optages, og at der skulde kunne laves en særlig Afdeling for dem, er udgaaet af Lovforslaget. Udvalget er dog enig om at indsette en ny § 7, der giver